

O polnoči.

O polnóči, po polnóči,
ko je mirno v slednji koči,
tja prispó vam škrateljčki.

Lepe čepice imajo,
medsebojno se igrajo,
nam so vsem prijateljčki.

Niti zlate, tanke niti —
kdo bi znal tako jih viti! —
predejo . . . Obešajo

nanje sanje čiste, zlate . . .
Kak so lepe, takrat znate,
ko oči opešajo.

O polnóči, po polnóči,
ko je mirno v vsaki koči,
tja prispó vam škrateljčki.

V snu z otroki se igrajo.
Radi jih tako imajo! . . .
Vsi so jim prijateljčki.

Oblaku.

Ah, zakaj pač danes svoj plašč
razgrnil si po širokem nebu?
Moje oko proti nebu hiti,
moje srce proti nebu želi . . .
Ah, zakaj pač danes svoj plašč
razgrnil si po širokem nebu?

Mama je moja v nebesa šla,
nad ono čisto, jasno nebo.
In jaz bi tako rad šel za njo,
ah, samega me je pustila tako,
in sama je tjakaj v nebesa šla,
nad ono čisto, jasno nebo.

In zakaj se solziš, oblak, z menoj?
Saj ti umrla ni mamica! —
Jaz se ti smilim? . . . O, naj grem s teboj!
Nesi me tja, kjer je mamica!
Ne? . . . Odplavaj, da bo jasno nebo,
ob solncu je srcu manj hudó . . .

Večerna pesem.

Škozi tanke megle
zvezdice migljajo,
okenca nebeška
v njih se lesketajo.

Na poljani tihi
nočna pesem plava,
z njo se vsa priroda
v sladek sen uspava . . .

Tudi v srcuujem
zadnja pesem vstaja,
s pesmijo pa pokoj
v dušo mi prihaja . . .